

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/109/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314010255
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4314010255.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci odsúdeného W. B. , pre trestný čin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 odsek 2 k § 234 odsek 1 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 a iné trestné činy, o sťažnosti odsúdeného W. B. proti uzneseniu Okresného súdu Levice z 23.06.2014, sp. zn. 3Nt/31/2014, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 09. septembra 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného W. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvého stupňa“), konajúci na verejnom zasadnutí v senáte, uznesením z 23.06.2014, sp. zn. 3Nt/31/2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného W. B. (ďalej len „odsúdený“) zo 17.03.2014 na povolenie obnovy konania (ďalej len „návrh“), ktoré sa skončilo rozsudkom súdu prvého stupňa z 18.03.2013 sp. zn. 2T/135/2005 (ktorý nadobudol právoplatnosť 18.03.2013, ďalej len „právoplatný rozsudok“) a to z dôvodu nezistenia podmienok obnovy konania uvedených v § 394 Trestného poriadku (ďalej len „prejednávaná vec“).

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil predovšetkým zistením, že odsúdenému bol právoplatným rozsudkom síce uložený podľa § 35 odsek 3 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 súhrnný trest (naviac s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 iba vo výmere štyri roky a šesť mesiacov a so zaradením na jeho výkon podľa § 39a odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona do II. právoplatnej skupiny) podľa zákonnej trestnej sadzby uvedenej v § 234 odsek 1 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 upravenej s použitím § 35 odsek 2 Trestného zákona účinného do 01.01.2006 (teda za viac trestných činov spáchaných viacerými skutkami, po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu s následným uložením trestu v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody), z čoho je však súčasne nepochybné, že právoplatným rozsudkom odsúdenému nebol uložený súhrnný trest s použitím § 41 odsek 2 Trestného zákona (účinného od 01.01.2006), časť textu ustanovenia ktorého nasledujúceho za bodkočiarkou: „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ dňom účinnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR“) z 28.11.2012 sp. zn. PL.ÚS 106/2011 uverejneného 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z. (ďalej len „Nález“) stratila účinnosť pre jej nesúlady s článkom I odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Napadnuté uznesenie bolo odsúdenému, jej obhajcovi a prokurátorovi oznámené vyhlásením na verejnom zasadnutí súdu prvého stupňa uskutočnenom 23.06.2014 v ich prítomnosti, ihneď po ktorom oznámení, teda včas, odsúdený podal proti napadnutému uzneseniu sťažnosť, ktorú odôvodnil písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 15.08.2014 tvrdením, že len zo strachu z hrozby uloženia mu v prejednávanej veci trestu odňatia slobody v rámci podľa § 35 odsek 2 Trestného zákona

účinného do 01.01.2006 zvýšenej trestnej sadzby na sedem rokov a osem mesiacov až trinásť rokov a štyri mesiacov sa k spáchaniu zažalovaných skutkov priznal a urobil vyhlásenie o vine a upozornil, že mu už nejde o zníženie trestu, ale chce dosiahnuť spravodlivosť tak, aby mu bol trest uložený bez použitia asperačnej zásady, ktorú ÚS SR označil za neústavnú. Súčasne požiadal, aby mu bola umožnená prítomnosť pri rozhodovaní o tejto jeho sťažnosti.

Krajský súd v Nitre (ďalej len „nadriadený súd“), ktorému súd prvého stupňa predložil prejednanú vec na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného 04.09.2014, pri rozhodovaní o nej jednak podľa § 302 odsek 2 veta druhá a tretia za bodkočiarkou Trestného poriadku neumožnil na neverejnom zasadnutí účasť odsúdeného, pretože nerozhodoval o jeho väzbe, jednak podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému tento sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa nespĺnenie v ustanovení § 394 odsek 1 Trestného poriadku ustanovených, a z Nálezu a § 41b odsek 1 zákona číslo 38/1993 o organizácii ÚS SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov majúci vyplývať podmienok obnovy konania v prejednávanej veci zistil správne a zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pretože dôkazy, ktoré na zistenie na takéto rozhodnutie potrebných skutočností a okolností v prejednávanej veci vykonal v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku majúci zabezpečiť objasnenie veci a následne ich aj vyhodnotil podľa zásady trestného konania uvedenej v ustanovení § 2 odsek 12 Trestného poriadku (teda predovšetkým podľa svojho vnútorného presvedčenia súčasne založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne a tiež podľa zásad logického myslenia a uvažovania):

Odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky podstatné skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a na ne poukazuje nepovažujúc ich za potrebné zmeniť s tým, že právne úvahy odsúdeného obsiahnuté v odôvodnení ním proti napadnutému uzneseniu včas podanej sťažnosti nadriadený súd nepovažuje za spôsobilé (z hľadiska nezistenia podmienok obnovy konania v prejednávanej veci) spochybníť ani správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, ani správnosť právnych úvah, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore uvedenom smere posudzoval, v ktorej súvislosti nadriadený súd zvlášť poukazuje na ustanovenia článku 144 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 odsek 3 a odsek 4 zákona číslo 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 194 odsek 5, § 327 odsek 1, 362b odsek 1 veta posledná, odsek 2 a § 391 odsek 1 Trestného poriadku.

Za jedinú chybu odôvodnenia napadnutého rozsudku zistenú pri plnení prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku, považuje nadriadený súd absenciu skutočností, okolností a právnych úvah, na ktorých základe o návrhu odsúdeného v prejednávanej veci rozhodol podľa § 402 odsek 1 Trestného poriadku na verejnom a nie podľa § 402 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí, pretože odsúdený v ňom uvádzal tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté uznesením súdu prvého stupňa z 23.09.2013 sp. zn. 2Nt/37/2013 v spojení s uznesením nadriadeného súdu z 31.10.2013 sp. zn. 4Tos/135/2013.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, jeho sťažnosť podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).